

Arnošt Vašíček

TAJEMNÉ FENOMÉNY

MYSTERY
FILM

Svítlící netvoři | Vetřelci se třemi prsty | Šokující objevy
Hrůza mezi nebem a zemí | Nevysvětlitelná zmizení | Létající přízraky
S puncem podivnosti | Monstra a nestvůry

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

**TAJEMNÉ
FENOMÉNY**

MYSTERY
FILM

2020

Arnošt Vašíček: TAJEMNÉ FENOMÉNY

1. vydání

Copyright ©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie©Arnošt Vašíček, Profimedia a archiv Mystery Filmu

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošcová

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2020

ISBN 978- 80-87730-59-1

Obsah

Svítící netvoři	9
Ve válečné vřavě – Duchové, nebo vetřelci? – Reálné přeludy?	
Démon z Doveru	18
Skála skřítků – Řešení v nedohlednu	
Vetřelci se třemi prsty	22
Vír pochybnosti – Svědci z minulosti – Nové důkazy	
Tajemství jednorukých	37
Utajené pyramidy – Cizinci z neznáma	
Křišťálové lebky	44
Lebka zkázy – Na vlnách pochybností – Trezory moudrosti	
Šokující objevy	57
Procesí masek – Uctívači Siria – Zkamenělí andělé – Příliš mnoho očí	
UFO v rumunském klášteře?	75
Případ Henoch – Ohnivý vůz – Hospodinova sláva	
Kamenné rébusy	82
Záhadné koleje – Terénní vozy mimozemšťanů? – Otisky hvězd – Malajské menhiry	
S puncem podivnosti	94
Vědci v útoku – Dej sem tělo – Náhradní pohřeb?	
Ostrov prastarých mysterií	101
Kamenné telefony – Potomci plejádánů – Přísně tajný důkaz	

Humanoidi z Chile	113
Potomci nebešťanů? – Hřbitov bytostí odjinud – Podvržené děti	
Jeskyně bestií	123
Ještěří bytosti – Učitelé z jiných světů	
Nevysvětlitelná zmizení	131
Vražedné kouzlo? – Zákeřné mraky	
Hrůza mezi nebem a zemí	142
Ďábel z New Jersey – Stopy neznámých	
Chupacabra znovu útočí	151
Zákeřný piják krve – Ruská rarita – Pátrání po původu	
Obojživelné obludy	159
Vyděšení vědci – Prehistoričtí giganti – Příšery z bažin – Žabáci z hvězd	
Monstra a nestvůry	168
Ztracený svět – Ještěři, kam se podíváš	
Létající přízraky	176
Letoun s tváří vlka – Návštěvníci z temnot? – Netopýr smrti	

*Pravda může být daleko více šokující
a nedůvěryhodnější než fikce.*

Svítící netvoři

„Nebylo ještě příliš pozdě, ale venku již panovala tma. Nakrmila jsem kozy, poklidila stáj, vyšla ven a vracela se k domu. V půli cesty jsem zaslechla jakýsi šramot. Svítla jsem si na cestu malou baterkou, ale ta ozařovala prostor jen přímo přede mnou. Do míst, kde se cosi pohybovalo, její paprsky nedosáhly. Zvuk zesílil. Ať už to byl člověk nebo zvíře, rozhodně se to blížilo ke mně. Zrychlila jsem krok. A pak jsem přímo před sebou spatřila podivnou bytost. Měla lidské tělo, vlastně to byly spíš jen kosti potažené nesmírně bledou, skoro průsvitnou kůží. Na konci dlouhého pohyblivého krku seděla holá hlava, které dominovala velká kruhová světla. Nešlo o zvířecí oči, v nichž by se odrážel svit mé baterky. Z těch ohromných otvorů vycházela silná

Přítáhla neznámého tvora přítomnost koz, které byly na farmě chovány? To by naznačovalo, že mohlo jít o „kozího upíra“ chupacabru. Popis těla tomu ale neodpovídá.

záře jako z reflektorů. Byla jsem vyděšená k smrti. Ale ten podivný tvor zřejmě taky. Otočil se a prchal pryč. Neutíkal po dvou, vzdaloval se jakýmisi přískoky po všech čtyřech.“

Svědectví farmářky z Indiany není jediné. V roce 1994 se obdobný případ udál v Kalifornii. Také tentokrát šlo o osamělou usedlost uprostřed divočiny. Malý domek má jen dvě ložnice, a tak když majitelka navštívila celá rodina, skoro dospělá vnoučata se rozhodla přespat venku na terase.

„Probudil jsem se zřetelným pocitem hrůzy. Srdce mi bušilo. Tělo střídavě přelévávaly vlny chladu a horka. Nechápal jsem, co se děje. Všude okolo byl klid. Nic nenasvědčovalo, že by nám hrozilo nějaké nebezpečí. Sestra spokojeně oddechovala zavrtaná ve svém spacáku až po nos. Nadzvedl jsem se na lokty a přes škvíry v zábradlí se rozhlédl.

Na dvoře stálo více než dva metry vysoké vyzábblé stvoření. Jeho kůže fluoreskovala mlhavým světlem barvy Měsíce. Na hlavě nemělo vlasy a také tělo bylo úplně holé. Tvář připomínala člověka, ale detaily se nedaly rozeznat. Oči zářily do tmy. Vydalo se to rovnou ke mně. Úplně jsem ztuhnul. Nevím, zda mě to děsivé cosi vidělo nebo ne.

Tajemný netvor se pohyboval po dvou i po všech čtyřech.

Terasa spočívala ve tmě, zatímco na dvorku pod hvězdami bylo jasněji. Každopádně tvor těsně před domem zatočil do pravého úhlu a pochodoval kolem dřevěné stěny. Když mě míjel, zahlédl jsem, že má drsnou kůži na nohou.“

Na sklonku šedesátých let minulého století nastala hotová exploze podobných setkání. Jedno svědectví pochází z města West Vancouver v kanadské provincii Britská Columbia. V dubnu roku 1968 ve zdejším Whitecliff Parku dva muži spatřili jasné bílé světlo. Pomalu se pohybovalo k okraji

nedalekého lesa. Krátce poté, co zmizelo mezi stromy, se na stejném místě vynořil malý zářící humanoid. Jas, který ho obklopoval, byl tak silný, že se nedaly rozeznat rysy obličeje ani detaily oděvu, pokud nějaký měl. Zdálo se, že cosi hledá. Poté, co si všiml, že není na místě sám, vrátil se rychlými, ráznými pohyby do lesa. Vzápětí se nad koruny stromů vyhouplo bílé světlo a bleskurychle zmizelo.

Ve válečné vřavě

Svítilící netvory opakovaně pozorovali i američtí vojáci ve Vietnamu.

„Byli jsme na hlídce, když jsme mezi stromy zahlédli procesí humanoidních bytostí. Všechny dosahovaly výšky něco málo přes dva metry, měly holou hlavu a jejich kůže světélkovala. Nebyla to pouhá aura, která by obklopovala jejich těla. Studené světlo, které z nich vycházelo, prozařovalo prostor do vzdálenosti více než jednoho metru. Všichni čtyři se pohybovali naprosto tiše. Vypadali spíš jako duchové. Měli jsme pocit, že o nás vědí, ale nijak nereagovali a zmizeli v džungli.“

Další případ se udál 12. října roku 1967. V husté džungli poblíž hranic se severním Vietnamem se na noc utábořila šestičlenná skupinka průzkumníků. Asi hodinu a půl po půlnoci strážný zaznamenal pohyb v nedaleké houštině. Rychle vzbudil ostatní. Muži leželi tiše a nehnutě s připravenými zbraněmi. Pár minut se nedělo nic. Pak se místo nepřítelů před hlavními objevil malý šedý humanoid s obrovskými očima a hubeným tělem, které vydávalo studený jas. Jeden z vojáků vystřelil. Zásah do hlavy byl smrtelný. Stvoření zakvílelo a zhroutilo se dozadu mezi stromy. Velitel skupiny vydal rozkaz k rychlému přemístění. Pokud bojovníci Vietkongu byli nablízku, jistě zaslechli výstřel a mohli se pokusit o útok. Teprve těsně před svítáním, když celé hodiny panoval klid, se Američané vrátili k táboru. Tělo hominida nenašli. Odnesla ho zvěř? Žádné stopy tomu neodpovídaly. Jediným důkazem nočního incidentu bylo pár kapek modré sirupovité tekutiny na zemi. Tedy pokud šlo skutečně o krev toho tajemného stvoření, jak se vojáci domnívali. Není jasné, zda se pokusili odebrat vzorek a pokud to udělali, co se s ním stalo.

Později se zjistilo, že podobná stvoření pozorovaly oné noci i další dva průzkumné týmy v této oblasti. Na obloze se hned několikrát objevily neznámé objekty a vždy odletěly seřazené do formace v podobě trojúhelníků. Ve stejný čas se nedařilo navázat radiový kontakt, jako by cosi rušilo signál.

V roce 1969 jiná hlídka zpozorovala na lesní mýtině dvě velké světelné koule.

Vojáci okamžitě zalehli. S puškami namířenými na neznámé objekty udiveně sledovali, jak se z temnoty vynořilo něco velmi „výstředního“.

Shrbený bledý humanoid připomínal svou vychrtlou postavou

a velkýma očima Gluma z Pána prstenů, ale měl výraznou dolní čelist plnou tesáků. Vyzařoval slabé světlo.

„Vypadalo to jako nějaký druh bioluminiscence. Byl to rozhodně nejpodivnější tvor, jakého jsem kdy viděl. Stejně jako některé druhy medúz v hlubinách oceánu prozařoval svým fluoreskujícím tělem černě noci,“ vypověděl jeden z vojáků, který v civilu pracoval jako veterinář. „Pak se nám zdálo, že stvoření vycítilo lidskou přítomnost. Zdálo se, že se to trochu uškliblo, a střelhbítě zmizelo. Zároveň zhasly i koule nad mýtinou.“

Duchové, nebo vetřelci?

Co jsou ty tajemné bytosti se svítícíma očima vlastně zač?

„Připadali nám tak neskuteční, že jsme měli podezření, zda nejde o duchy,“ svěřil se později jeden z amerických vojáků.

Vyzáblá, skoro průsvitná těla i u jiných očitých svědků vyvolávala dojem, že nepozorují stvoření z masa a kostí, ale jakási nadpřirozená fluida.

Ve svém archivu mám několik desítek fotografií duchů a přízraků, které rozhodně nejsou podvod. Jejich autoři nepoužili photoshop, ale pouhou náhodou zachytili nám sice nepochopitelnou, ale přece jen nezpochybnitelnou realitu daného okamžiku. Jakoby z mlhy utkané postavy plují vzduchem. Většinou rozpoznáme jen trup s hlavou. Tvář má rozmazané rysy, pootevřená ústa a vždy temné a prázdné oční důlky. Ani v jednom případě z nich nevychází světlo a také tělo nezáří do prostoru.

Duchové na archivních snímcích se v řadě detailů odlišují od svítících netvorů.

A je tady ještě jeden pozoruhodný detail. Duchové na fotografiích nikdy nemají nohy. Jejich postava obvykle končí pod kolena. Mezi nimi a zemí či podlahou je volný prostor. Ale netvoři se svítícíma očima se zřetelně pohybují po dvou a někdy dokonce po všech čtyřech. Jsou velmi vyzáblí, ale přesto nesporně hmotní.

Spisovatel Zdeněk Patrick se podrobně zabýval studiem některých nepochopitelných aspektů čarodějnických procesů a upozorňuje na jednu nesrovnalost. Zatímco v lidových představách měl satan

rohy, netopýří křídla a nezbytný ocas, Sváté oficiu mělo zjevně zcela jiné informace.

„V papežské bule Řehoře IX. (z 13. 3. 1233) se totiž hovoří o bytosti, která se zjevuje jako šedý muž s výraznými a velkýma očima, hubený, prakticky bez masa, chladné pokožky. V mnoha případech jeho horní polovina těla září, a to tak intenzivně, že osvítí celou okolní prostoru. Ona bytost, nazývaná průvodce, posléze mizí a stává se neviditelnou.

Satan a jeho ďábelské bytosti mnohou měnit svá těla, mizet, překonávat obrovské vzdálenosti nezávisle na čase, čist myšlenky lidí, přemísťovat jejich těla z místa na místo.

Plodí s pozemskými ženami lidem podobné stvůry...“

Všimněme si jedné maličkosti: žádný kozel, žádná netopýří křídla, černý kocour či pes! Bytost s šedou a chladnou kůží, s výraznými očima, telepatickými schopnostmi a dalšími výjimečnými možnostmi, které se tak podobají těm, o nichž se hovoří v souvislosti se „setkáními třetího druhu“.

Máme se tedy přiklonit k názoru, že „svítící netvoři“ nepocházejí z této planety, ale jsou svéráznou podobou mimozemských vetřelců?

Tahle fotka svítícího netvora byla pořízena nočním lovcem v Berwicku poblíž Morgan City v Louisianě. Její pravost je ale většinou badatelů zpochybována.

V roce 1971 byla z kalifornského města Radondo Beach unesena Louis Biggsová. O svém vynuceném pobytu v UFO později sdělila: „Mimozemšťané mi řekli, že se dokážou změnit ve světlo způsobem, který jim také umožňuje zvedat předměty prostřednictvím levitace, ale že nejsou schopni dlouho udržet svou fyzickou formu. Chtějí vědět, jak zkombinovat pevné lidské tělo a jejich světelnou formu v trvalejší a mocnější bytost.“

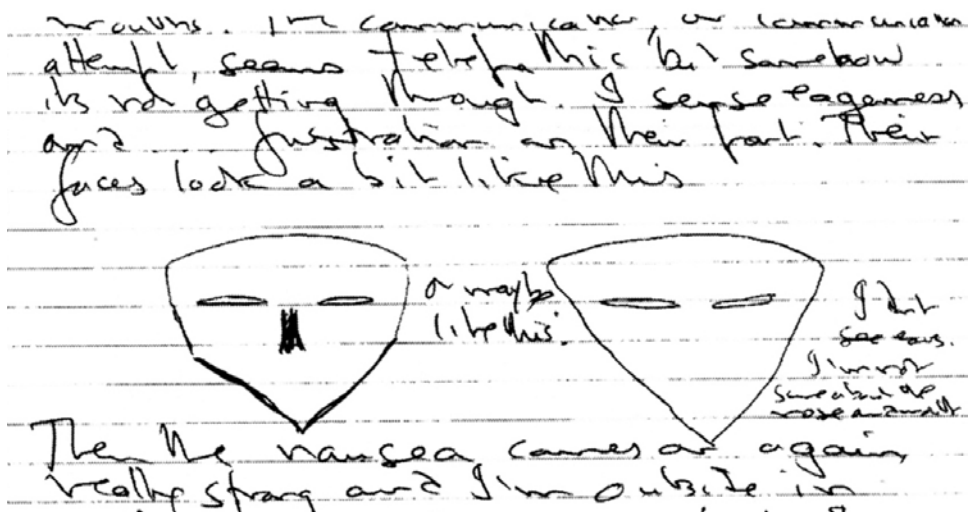
Jakou podobu by asi měla civilizace takovýchto fluidních bytostí? Stavěly by domy a silnice?

Dokázaly by sestrojít létající stroje a překonávat jimi obrovské vzdálenosti mezi hvězdami? Nebo cestují ze světa, které máme doslova na dosah ruky, a nepotřebují k tomu žádné technické prostředky? Obývají jinou dimenzi, odkud k nám pronikají jakýmsi tajnými bránami, kdykoliv se jim zachce?

„Náhle mi do tváře vybuchnou dvě bytosti tvořené bílým světlem. Jedna je vpředu, druhá kousek stranou za ní. Jsou velmi malé – měří tak metr nebo metr dvacet, ale vnímám jejich těla jen od pasu výše. Nevidím jejich nohy. Bílé tváře jim žhnou jako neony a mají přibližně srdcovitý tvar, velká klenutá čela a úzké špičaté brady. Nozdry a ústa, pokud je vůbec mají, tvoří jen štěrbiny v jinak zcela hladkých rysech. Oči mají zcela černé a zjevně bez panenek. Zdá se, že se mnou potřebují něco vyřídit. Chtějí komunikovat. Mám pocit, že ta komunikace, nebo pokus o ni, je telepatická, ale nějak se nedaří. Cítím na jejich straně dychtivost a... frustraci.“

Takto popsal své setkání se svítilícími tvory britský spisovatel a badatel Graham Hancock. Nutno dodat, že svou vizi zaznamenal při pití ayahuasky v peruánské Amazonii.

Hancock nevěří, že UFO jsou základní vesmírné koráby z jiných planet a že mimozemšťané jsou fyzické bytosti ze vzdálených hvězd,

Takto si Hancock zakreslil svítilící postavy, které viděl.

kteří přilétají na Zemi, aby zde z nějakých neznámých důvodů unášely vybrané jedince a prováděly na jejich tělech speciální výzkumy a lékařské zákroky včetně velmi podivných a mnohdy až intimních procedur a pak je vracejí do jejich domovů pouze proto, aby tytéž jedince mohly unášet znovu a znovu – často po období mnoha let – a provádět přitom s nimi ještě podivnější věci.

Hancock ve své podivuhodné knize Hledání nadpřirozena o bytostech, které se mu zjevily při pití ayahuasky, uvádí: „Absolutně přesvědčivá a vskutku děsivá podoba těchto halucinací (které zahrnovaly objekty podobné létajícím talířům) mne přivedla k možnosti, že spatřené UFO a únosy mimozemšťany, tak často a senzačně hlášené po celém světě v nedávných letech, nejlépe uchopíme, když je budeme považovat za zkušenosti vycházející ze stavu změněného vědomí a nikoliv za fyzická setkání jakéhokoliv druhu... Materiály, které jsem sesbíral, naznačují, že se jedná o něco mnohem zajímavějšího a mnohem tajemnějšího.“

Reálné přeludy?

Jsou tedy všechna pozorování neznámých stvoření pouze vizionářský efekt, ozvěna vyvolaná drogou?

Stavy změněného vědomí jistě dovedou člověka přivést za hranice jiných světů a pomoci mu navázat kontakt s jejich obyvateli. Lze ale do téhle kategorie zařadit celé to ohromné množství neuvěřitelných situací, pozorování a neobyčejných prožitků, které zaznamenali lidé po celé planetě?

To přece nebyli šamani, kteří se záměrně dostávali do transu, drogoví experimentátoři či svatí mužové! V naprosté většině případů šlo o obyčejné muže a ženy, kteří jsou přesvědčeni, že to, co viděli, viděli při plných smyslech.

A jejich setkání s neznámem lze mnohdy doložit i hmatatelnými důkazy.

Na zemi se dochovávají stopy, na tělech lidí unesených do UFO nacházejí lékaři jizvy, zcela výjimečně se podaří získat fotografii, která je ovšem téměř vždy odsouzena jako podvrh.

Teprve v posledních letech začínají vlády a armády některých zemí zpřístupňovat přísně tajné zprávy o vyšetřování.

„Jev zvaný UFO je reálný. Není to fantazie nebo fikce. Některé z těchto objektů jsou řízené buď ručně, automaticky nebo dálkově. Jsou buď kruhovitě, nebo eliptické, na spodní straně zploštělé a nahoře s kupolí... UFO jsou nepochybně mimozemské vesmírné lodě, které Země z neznámých důvodů pozorují,“ uvedl účastník přísně tajné americké vojenské operace Majestic 12 generálporučík Nathan F. Teiwining ve své zprávě.

Navzdory tomu okolnosti některých výjimečných případů napovídají, že ke kontaktu s „neznámými“ nedošlo fyzicky, ale pouze v myslí. Že určití lidé vstoupili ve stavu změněného vědomí do jiné dimenze, do paralelního světa, do absolutního jinde, či jak chcete nazvat tento skutečný „matrix“, a setkali se s jeho obyvateli. A to vše, aniž jejich tělo opustilo postel nebo jiné místo na zemi.

Protiřečím si?

Doufám, že ne. Kromě skutečných setkání s mimozemskými tvory v našem trojrozměrném prostoru zachycujeme i ozvěny „virtuálního“ kontaktu.

Nejsem zastáncem zlaté střední cesty, ale zdá se mi, že mnohé fantastické fenomény, o nichž bude pojednávat tato knížka, jsou naprosto reálné. Ovšem zároveň připouštím, že nelze opomenout ani podivuhodné schopnosti lidské mysli.